

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Rozgonyi, Nyalka, Gonda Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a dr. Miksné dr. Szökrényes Erzsébet (**jogi képviselő címe**) ügyvéd által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Bíróság 2007. november 9. napján kelt, 11.G.40.075/2007/7. számú ítélete ellen a felperes fellebbezése folytán - a 2008. március 14. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 7. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, s kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 480.000 forint perköltséget.

Ítéletét az alábbiakkal indokolta:

A felperes korábbi elnevezése **A Rt.** volt; az alperes 2006. március 4. napjától felszámolás alatt áll, felszámolója a **T Kft.**

A **M Sz.** „f.a.” és kirendelt felszámolója, az alperes között 2002. január 2-án kölcsönszerződés jött létre, melynek alapján az alperesnek mint adósnak a **M Sz.** „f.a.” mint hitelező kölcsönt nyújtott. A szerződést mindkét fél képviselőjében **Z. J.** írta alá, aki a **M Sz.** „f.a.” felszámolóbiztosja és egyben az alperes képviselője volt. A szerződés előzményként tartalmazza, hogy az alperes a szerződést megelőző években fedezethiány miatt 16.805.000 forint megítélt felszámolói díjat nem kapott meg; a Pénzügyminisztériumtól igényelte annak az állami költségvetés terhére történő megtérítését. A szerződés alapján a hitelező a szerződéskötés napján 15.700.000 forint kölcsönt nyújtott az alperes részére, amelynek átvételét a szerződés aláírásával igazolta. Az adós kötelezettséget vállalt arra, hogy a kölcsönt a közbenső mérleg jóváhagyására vonatkozó végzés jogerőre emelkedésének időpontjában, de legkésőbb a felszámolási eljárás befejezéséig visszafizeti. Az ügyleti kamat feltételeit a szerződés 3. pontja szabályozta. A felek a kölcsön „biztosítása” céljából abban állapodtak meg, hogy amennyiben az alperes (adós) nem tudja visszafizetni a kölcsönt az esedékesség időpontjában, akkor az **A-tól** az alperes ... számú felelősségbiztosítása alapján a jogosultak kérhetik a kölcsön összegének megtérítését.

Jelen per alperese mint felperes a felperessel (mint alperessel) szemben a felelősségbiztosítási szerződés teljesítése iránt indított pert, amelyben a Fővárosi Bíróság a 6.G.40.175/2003/31. számú ítéletével kötelezte a biztosítót (ott alperest), hogy fizessen meg a beavatkozónak 7.500.000 forint tőkét és annak késedelmi kamatát, egyebekben a keresetet elutasította. A Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.725/2005/4. számú másodfokú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította. Végül, a Legfelsőbb Bíróság a Pfv.VIII.20.964/2006/5. számú felülvizsgálati eljárásban meghozott ítéletével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét hagyta helyben. Ítélete indokolásában a Legfelsőbb Bíróság megállapította: a peres felek 1998. február 6-án felelősségbiztosítási szerződést kötöttek, melyben az alperes azoknak a károknak a kockázatát vállalta át, amelyeket a felszámolási tevékenységgel foglalkozó felperes felszámolói minőségében, a felszámolásban résztvevő személyeknek okoz. A felperes ügyvezetője mint a **M Ksz.** felszámolójának vezető tisztségviselője a kisszövetkezet bankszámlájáról 1999. november 8. és 2001. november 22. között 18 alkalommal, összesen 15.700.000 forintot utalt át a felperes bankszámlájára. 2002. január 2-án a felperes ügyvezetője - a felperes és egyben a felszámolás alatt álló cég képviselőjeként - kölcsönszerződést készített, amely szerint a felperes 15.700.000 forint kölcsönt vett fel a kisszövetkezettől. A felperes felszólította az alperest, hogy a felelősségbiztosítási szerződés alapján a fenti összeget fizesse meg. A felperest a kisszövetkezet elleni felszámolási eljárásban a bíróság 2002. november 20-án kelt végzésével a 15.700.000 forint visszafizetésére kötelezte. A Fővárosi Bíróság a kisszövetkezet felszámolását 2004. december 14-én befejezte, a felperessel szembeni követelést a felperesi beavatkozóra engedményezte.

Az indokolás tartalmazza, hogy az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kifejtette: a kölcsönügylet nyilvánvalóan semmisnek tekintendő, ezért ahhoz biztosítási jogviszony sem járulhat. A Legfelsőbb Bíróság rámutatott, hogy a felperes károkozó

magatartása azzal a 18 alkalommal, összesen 15.700.000 forint összegben történt pénzáttalálással valósult meg, amellyel a felperes felszámoló minőségében jogellenesen a felszámolás alatt álló kisszövetkezet bankszámlájáról a saját bankszámlájára utalta át a kisszövetkezet pénzét. E magatartás-sorozattal a károkozás befejeződött. A kölcsönszerződés ezt követő elkészítése, majd a visszafizetés megtagadása már a károsult vagyonában további csökkenést [Ptk. 355. (4) bekezdés] nem eredményezett. Az alperes téves indokkal hivatkozott a kölcsönszerződés semmiségére a szakmai felelősségbiztosítási szerződési feltételek (FF) 4. pontjában a biztosítási eseményt meghatározó rendelkezésre is figyelemmel.

A Fővárosi Bíróság a **M Sz.** elleni felszámolás eljárást a 8.Fpk.01-97-002452/43. számú végzésével befejezte, a végzés közzétételére a Céglözlöny 2005. március 24-i számában került sor.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta a felperes keresetét, melyben annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint adós és a **M Sz.** „f.a.” mint hitelező között 2002. január 2-án létrejött, 15.700.000 forint összegű kölcsönszerződés jogszabályba ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. A kölcsönszerződés azért semmis, mivel több jogszabály rendelkezésébe is beleütközik: a Cstv. 34. §-ába, a 48. § (3) bekezdésébe és az 54. §-ába, valamint a Ptk. 221. § (1) bekezdésének rendelkezéseibe, mivel rosszhiszemű álképviseléről van szó. Semmis továbbá a szerződés a biztosítási káresemény tudatos előidézése miatt is, ami a Ptk. 536. §-ába ütközik. Az alperes tudta ugyanis, hogy a kölcsönszerzéssel kárt okoz, illetve nyilvánvaló az arra irányuló szerződési akarata, hogy a tudatosan előidézett kárt a felperesnél fennálló biztosítása alapján a felperessel térítse meg. Kifejtette, a felperes keresetjogi joga a Ptk. 234. § (1) bekezdésén alapul, amely szerint a semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat. A felperesnek fennáll a per megindítására vonatkozó jogi érdeke, mivel a szerződés semmisségének megállapítása mentesüléséhez vezet: ugyanis, ha a kölcsönszerződés semmis, úgy nincs biztosított jogviszony; a biztosítási fedezet semmis jogügyletre nem terjed ki.

Az elsőfokú bíróság rögzítette az alperes érdemi ellenkérelmét is, melyben a kereset elutasítását kérte. Annak indokolásában az alperes előadta: a Ptk. 234. § (1) bekezdése szerint a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség; a 6.G.40.175/2003. számon folyamatban volt eljárásban azonban a jelen per felperese már hivatkozott a szóban forgó szerződés semmiségére, azonban az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapította: a szóban forgó szerződés „nem jelentett biztosítási eseményt”; a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A felperesnek nincs keresetjogi joga, mivel nem áll fenn a jogi érdekeltisége a kölcsönszerződés semmiségének a megállapítására.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes keresete megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes nem jogosult az általa megjelölt kereseti kérelem előterjesztésére a Pp. 3. § (1) bekezdése szerint, mivel a jogvita elbírálására irányuló kérelmet csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő; s bár a Ptk. 234. § (1) bekezdése értelmében a semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat, ez azonban nem jelent bárki számára minden további feltétel nélküli keresetindítási jogosultságot is: csak a jogi érdekelttségét bizonyító felperest illeti meg a keresetindítás joga. A felelősségbiztosítási szerződés teljesítése iránt indított perben a felperesi biztosító az eljárás során végig hivatkozott a jelen perben támadott kölcsönszerződés érvénytelenségére, ennek megfelelően a Ptk. 234. § (1) bekezdésében biztosított jogát abban az eljárásban megfelelően érvényesíthette. Az első fokú ítélet és a Legfelsőbb Bíróság azt helybenhagyó, felülvizsgálati eljárásban meghozott ítélete megállapította, hogy a felszámolás alatt álló kisszövetkezet pénzének átutalásával a károkozás befejeződött. A kölcsönszerződés ezt követő elkészítése, majd a visszafizetés megtagadása már a károsult vagyonában további csökkenést nem eredményezett. E megállapítások az adott perben annyiban bírnak relevanciával, hogy azokból egyértelmű: a felelősségbiztosítási szerződés teljesítése iránt indított kereset megalapozottsága nem attól függött, hogy a jelen perben támadott kölcsönszerződés érvényes-e, vagy sem. Mivel a kölcsönszerződés érvénytelenségének nem volt jelentősége a másik perben, a biztosító helytállási kötelezettsége elbírálásánál, megállapítható, hogy a perbeli kereset előterjesztésére a felperes nem volt jogosult, mivel nem áll fenn jogi érdekelttsége, amiatt nem tekinthető a vitában érdekelt félnek. Ha a másik perben jelentőséggel bírt volna a kölcsönszerződés érvényessége, akkor sem lenne jogosult a felperes jelen per megindítására, hiszen a szerződés semmiségére abban az eljárásban hivatkozhatott és hivatkozott is a Ptk. 234. §-ának megfelelően, e jogát tehát abban a perben érvényesítette.

Az elsőfokú bíróság a perköltség megfizetésére a peresztes felperest kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (6) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes, valamint a **M Sz.** „f.a.” között 2002. január 2-án létrejött kölcsönszerződés semmisségének megállapítását, másodlagosan - az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt - az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat meghozatalára utasítását kérve. Kérte az alperes kötelezését felmerült perköltsége megfizetésére is.

Fellebbezését az alábbiakkal indokolta:

A biztosítási esemény a felperes szakmai felelősségbiztosítási szerződési feltételei szerint nem a 15.700.000 forint átutalásával, hanem az azt követő kölcsönszerződés megkötésével, valamint a kölcsön visszafizetésének megtagadásával zárult le, szintén a felelősségbiztosítási szerződési feltételek rendelkezései alapján, a kölcsönszerződés semmissége esetén nincs biztosított jogviszony, a biztosítási fedezet semmis jogügyletre nem terjed ki. Abban az esetben, ha nincs biztosított jogviszony, akkor a biztosítási összeget sem kell

megfizetni, azaz a felperes által teljesített biztosítási összeg visszajár. Álláspontja szerint ez megalapozza a felperesnek a Ptk. 234. § (1) bekezdésén, és a Pp. 3. §-án alapuló keresetindítási jogosultságát, perbeli legitimációját.

Úgy vélte, a perbeli kölcsönszerződés az 1991. évi XLIX. törvény 34. §-ába és a 48. § (3) bekezdésébe ütközik, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. A felszámoló az adós képviselőjeként eljárva nem jogosult a felszámolás alatt álló társaság vagyonával sajátjaként rendelkezni, különösen nem jogosult arra, hogy a Csődtörvényben meghatározott kielégítési sorrendtől eltérjen, és külön szerződésekkel a felszámolás körébe tartozó vagyont csökkentse. A felszámoló a vagyonfelosztási javaslat, zárómérleg benyújtását követően sem teljesíthet harmadik személyek részére kifizetéseket, különösen nem köthet a felszámolás alatt álló cég törvényes képviselőjeként saját magával olyan szerződést, mellyel az adósnak a bíróság által jóváhagyott zárómérlegben és vagyonfelosztási javaslatban feltüntetett vagyonát elvonja. Ezzel a felszámoló a hitelezők kielégítési alapját vonja el, azaz bűncselekményt követ el. A per tárgyát képező kölcsönszerződés is ilyen tárgyú, tartalmú szerződés, ezért jogszabályba ütközik, és emiatt a Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében semmis.

A Ptk. 221. § (1) bekezdése értelmében az a személy, aki rosszhiszeműen, jogosulatlanul tesz más nevében jognyilatkozatokat, vagy hatáskörét rosszhiszeműen túllépi, a vele szerződő félnek teljes kártérítéssel tartozik. Rosszhiszemű az a személy, aki tudta, illetve akinek a tőle elvárható gondosság mellett tudnia kellett volna, hogy a szerződések megkötésére nincsen joga. A Csődtörvény 54. §-a alapján a felszámoló a tevékenysége során az adott helyzetben elvárható gondossággal köteles eljárni, s a kötelezettségeinek megszegésével okozott károkért a polgári jog szabályai szerint teljes kártérítési felelősséggel tartozik. A hatáskörét túllépő alperes szándékossága nyilvánvaló, az ily módon jogszabályba ütközően tett jognyilatkozat semmis.

A Ptk. 536. §-a értelmében a biztosítási káresemény csak jövőbeli esemény lehet, melynek tudatos előidézéséről a szerződő felek előre nem állapodhatnak meg; különösen nem abból a célból, hogy az előre megállapodott és előidézett biztosítási esemény alapján a biztosított a biztosító felé megtérítési igényvel lépjen fel. Az alperes a kölcsönszerződés „Előzmény”-ében és 4. pontja alapján azt nyilatkozta, hogy a kölcsönt a saját veszteségei fedezésére veszi fel, amelyet ha nem tud visszafizetni, az ezzel okozott kárt a felperessel fennálló felelősségbiztosítása alapján a felperessel térítteti meg. A megállapodásból egyértelmű: az alperes tudta, a fenti kölcsönszerződéssel kárt okoz, illetve nyilvánvaló, hogy a szerződési akarata arra irányult, hogy a tudatosan előidézett kárt a felperesnél fennálló biztosítása alapján a felperessel téríttesse meg. Mivel a kölcsönszerződés ezzel a fent hivatkozott jogszabályhelybe ütközik, a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján ugyancsak semmis.

Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértését a felperes abban látta, hogy jogellenesen mellőzte bizonyítási indítványait, Z. J. tanút nem hallgatta meg, s a Pp. 221. § (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában nem utalt arra, hogy az indítványozott bizonyítást milyen okból mellőzte. Az elsőfokú bíróság az egész eljárás során nem hozott végzést a felperes által felajánlott bizonyítás mellőzéséről, sőt a Pp. 221. § (1) bekezdésébe ütköző módon, az első fokú ítélet indokolásában

sem utalt arra, hogy a felperes által felajánlott bizonyítást milyen okok miatt mellőzte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes kötelezését kérte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított másodfokú perköltsége megfizetésére. Ellenkérelmét azzal indokolta, hogy a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.20.964/2006/5. számú jogerős ítéletében már megállapította: a felszámoló károkozó magatartása a pénzáttalálással valósult meg, s e magatartás-sorozattal a károkozás befejeződött. Az ítélet indokolása azt is tartalmazza, hogy a biztosító téves indokokkal hivatkozott a szerződés semmisségére, figyelemmel a szakmai felelősségbiztosítási szerződés 4. pontjára is. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes nem jogosult az általa megjelölt kereseti kérelem előterjesztésére, mert azt a Pp. 3. § (1) bekezdése alapján csak a jogvita elbírálásában érdekelt fél terjesztheti elő. Mivel a szerződés semmisségének esetleges megállapítása esetén sem mentesülne a felperes a biztosítási összeg megfizetésének kötelezettsége alól, az érvénytelenség megállapításához nem fűződik jogi érdeke, ezért keresetőségi joggal sem rendelkezik. Arra is hivatkozott, hogy a perbeli szerződés semmisségének elbírálására - melyre a biztosító mindvégig hivatkozott - a Fővárosi Bíróság előtt 6.G.40.175/2003. számon indult ügyben sor került.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy mivel a szerződés semmisségének megállapítása iránti per megindítására jogosultak körét a törvény [Ptk. 234. § (1) bekezdés] nem határozza meg, ezért érdemben, ítélettel kell döntenie abban a kérdésben, hogy a megjelölt jogi érdek a keresetőségi jogot megalapozza-e. A Ptk. 234. § (1) bekezdése szerint a semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki, határidő nélkül hivatkozhat. Ez a korlátlan hivatkozási lehetőség azonban nem jelent egyben feltétlen perindítási jogosultságot is. A keresetőségi jogot a bírósági gyakorlat a semmisség vonatkozásában is - figyelemmel a Pp. 3. § (1) bekezdésében foglaltakra - úgy értelmezi, hogy keresetőségi joga a jogvitában érdekelt félnek, illetve annak van, aki rendelkezik olyan jogosítvánnyal, hogy más jogának érvényesítése céljából keresetet indíthat. Ennek következtében a semmis szerződésekkel kapcsolatos perindítási lehetőséget is vagy a jogi érdekelttség, vagy a perlési jogosultságot biztosító jogszabályi felhatalmazottság alapozza meg. Ezt az álláspontot fejtette ki a Legfelsőbb Bíróság a Bírósági Határozatokban 1991. évi 107., 1997. évi 439., 2003. évi 424. számon közzétett eseti döntéseiben is. A jogi érdekelttség azt jelenti, hogy a semmisség megállapításával az abban közvetlenül, jogilag érdekelt személy kötelezettségtől szabadulna vagy jogot szerezne.

A perbeli kölcsönszerződés semmisségét a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.20.964/2006/5. számú, felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletében a biztosító helytállási kötelezettsége szempontjából irrelevánsnak minősítette, mivel arra az álláspontra helyezkedett: a felszámoló azon magatartás-sorozatával, hogy az adós bankszámlájáról annak pénzét a saját bankszámlájára utalta, a károkozás befejeződött (5. oldal 2. bekezdés).

Ebből következik, hogy a szerződés érvénytelenségének megállapítása nem hat ki a biztosító helytállási kötelezettségére, s ezt az sem érintette volna, ha a kölcsönszerződés létre sem jön, vagy maguk az egyes (az adott tényállás alapján rendelkező jogügyletnek számító) teljesítések volnának semmiek. Ugyanis a biztosító helytállási kötelezettsége azon a nem vitatott tényen alapul, hogy a felszámoló 18 alkalommal, összesen 15.700.000 forintot utalt át az adós bankszámlájáról a saját bankszámlájára, s ezzel kárt okozott, melyért a magyar polgári jog szabályai szerint helytállni tartozik, s amelyért a felperes biztosító - az ismertetett jogerős ítélet alapján - a felszámolóval kötött felelősségbiztosítási szerződés szerint köteles helytállni. A felelősségbiztosítási szerződés alapján a biztosított alperes károkozó magatartása minősül biztosítási eseménynek függetlenül attól, hogy a biztosított a kárt szándékosan vagy gondatlanul, illetve szerződésszegéssel vagy szerződésen kívül (akár érvénytelen szerződéssel összefüggésben) okozta.

A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a semmisség megállapítása esetén a felelősségbiztosítási szerződési feltételekre tekintettel helytállási kötelezettsége nem állna fenn, mivel a biztosítási fedezet semmis jogügyletre nem terjed ki. A biztosítási szerződés konkrét rendelkezésére nem hivatkozott, s ilyen rendelkezést az általános szerződési feltételek között a másodfokú bíróság sem talált. A vagyonfelügyelők, felszámolók és végelszámolók szakmai felelősségbiztosításának szerződési feltételei 2. pontja értelmében a biztosító a szabályzatban rögzített feltételek mellett, s az ott írt módon megtéríti azokat a károkat, amelyeket a biztosított az 1991. évi XLIX. (II.) törvény és az 167/1993. Kormányrendelet szerint szabályozott felszámolói, illetve végelszámolói tevékenysége során, azzal összefüggésben okozott, és amelyekért a magyar magánjog szabályai szerint kártérítési felelősséggel tartozik. A 4. pontban szabályozott biztosítási esemény akkor következik be, ha a biztosított felszámolói minőségében a jogszabályban meghatározott kötelezettségét megszegi, illetőleg annak teljesítése során nem az általában elvárható gondossággal jár el, és ezzel a felszámolási (stb.) eljárásban résztvevő feleknek vagy harmadik személynek kárt okoz. A kizárt kockázatokat az 5. pont, a biztosító mentesülését a 11. pont szabályozza. A biztosító - a szerződésben kikötött limit keretein belül - köteles megtéríteni a biztosítottal szemben érvényesített kárigényt. A biztosító mentesülésére vonatkozó szabályok olyan rendelkezést nem tartalmaznak, amely szerint a felszámoló által kötött érvénytelen szerződés esetén a biztosító helytállási kötelezettsége alól mentesül, s az sem állapítható meg, hogy az érvénytelen szerződéssel összefüggésben okozott kár ne minősülne biztosítási eseménynek. Ha a biztosított szándékosan, a számára törvényben, más jogszabályban meghatározott szabályoktól tudatosan eltérve, illetve súlyosan gondatlanul okoz

kárt, magatartása a biztosító részére visszkereseti jogot alapoz meg (9. pont). Az általános szerződési feltételek szerint azonban a biztosítót a biztosított szándékos magatartása - összhangban a Ptk. 559. § (3) bekezdésével - a károsulttal szemben nem mentesíti.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait bizonyítási indítványainak mellőzésével megsértette, ugyanis az elsőfokú bíróság helyes jogi álláspontja alapján az indítványozott bizonyítás lefolytatására éppen a keresetösségi jog hiánya miatt nem volt mód, így annak mellőzése, illetőleg a mellőzés indokaira való utalásnak az ítélet indokolásából való elmulasztása nem minősül olyan lényeges eljárási szabálysértésnek, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a tárgyalás megismétlését indokolná.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes ügyvédi képviselével kapcsolatban felmerült, s a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított (általános forgalmi adót tartalmazó) másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2008. március 14.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)